

— Bože! Bože moj! — nehotice je kliknula sirotica, kad je iste večeri legla na počinak. — Kako bi sve to moglo biti u nekakvom savezu sa mnom? Ne, nije moguće; što si ja to utvaram! Možda je sve to bio puki slučaj! Knez je s Petrom i s Ivom dobar i prijazan, jer su i oni oba dobri i vrijedni, pa je s njima zadovoljan. Drugi mu valjda ne znaju ugoditi kao oni. Barbarigo je strog, to svi u gradu kažu, ali bit će da je i pravedan, pa se osjeća dužnim da im izrazi svoje zadovoljstvo. Barbariga psuju: bit će stoga što je strog, ali nije od nikoga čula, da bi bio i nepravedan. Da, da, tako stoji ta stvar: on nagrađuje svojom prijaznošću samo vrijedne ljude, a takvi su baš njezin brat i zaručnik.

Slijedeći je dan, sjeća se ona točno, opet pod večer zalijevala svoje ruže, kad eto kneza nenadano, sa šetnje, pred njezinim vrtićem! Dolazio je, kao i prvi put, iz gradske šumice. Za čudo, nije bilo blizu žive duše. Knez se je zaustavio, pogledao je u oči, pa joj rekao:

— Vi ste vrijedna vrtlarica! Vaše su ruže — doista krasne! Prekrasne!

Ona se ukočila kao okamenjena. Niti je disala, niti je smogla cigle riječi da izusti. Njezina zabuna nije izmakla Barbarigu, pa da je riješi neprilike, brže dodade:

— Zar mi ne ćete pokloniti jednu?

Premda su je te riječi do kraja smele, bila je sretna što su je riješavale ukočenosti, pa se je stoga žurno prignula, ubrala najljepšu ružu i pružila mu je kroz rešetku na ogradi. On, primajući cvijet, nježno joj stisne prstić, učtivo zahvali i nastavi svoj put.

Sirotica je bila do kraja smetena. Stresla se kao u groznici. Ali na svu sreću, odmah je promislila, da eto živa duša nije vidjela, kako ona odurnomu i omraženomu Barbarigu ružu pruža. A onaj stisak prsta: što bi to imalo da znači? Možda je to kod gospode običaj, kad nekome oni hoće da izraze kakvo priznanje... A ona mu je ubrala doista najljepšu ružu! — Tako se je sirota tješila.

Na večer su opet došli zajedno: Ivo i Petar. Ali, da je vidjela kneza, pogotovo da mu je na zahtjev ružu darovala, nije ni natuknula. Ona je tako umovala: Kad sam u prvom početku sve zatajila, ne preostaje mi već da tajim i dalje sve što se kneza tiče. Nečega se je bojala; ali čega, toga nije ni sama znala. Bila je odlučila, da ne će o knezu nikad nikomu ni slova povjeriti, pa je eto tu svoju odluku dosljedno i provadala. Sad joj je bilo jasno zašto je knez prijazan s nje-